

I. WETGEVEND KADER

▪ Federale wetgeving

Voorontwerp van hervorming I: maatregelen met impact op de vennootschapsbelasting

Het voorontwerp van de bredere fiscale hervorming bevat voorstellen inzake personenbelasting (inclusief bedrijfsvoorheffing), vennootschapsbelasting, BTW, diverse rechten en taksen en de organisatie van de rulingdienst. Voor de meeste voorstellen wordt qua inwerkingtreding gemikt op 1 januari 2024. Het betreft slechts een eerste versie, waarover nog geen politiek akkoord bestaat binnen de regering. Vier voorstellén in het bijzonder hebben betrekking op de vennootschapsbelasting: de DBI-aftrek, de investeringsaftrek, het verdubbelde afschrijvingspercentage van investeringen in klimaatneutrale technologieën, en de innovatieaftrek.

Inzake DBI zou een volledige vrijstelling ingevoerd worden. De in aanmerking komende dividenden zouden dus niet langer initieel worden opgenomen als winst van het belastbare tijdperk. Voor DBI-overschotten uit het verleden is er gedacht aan een overgangsregeling: de oude regeling van de DBI-aftrek zou blijven gelden voor DBI-overschotten met betrekking tot een belastbaar tijdperk dat is afgesloten vóór 31 december 2023. Dergelijke DBI-overschotten zullen dus nog steeds moeten worden afgetrokken van de resterende winst binnen de beperkingen en op de wijze zoals bepaald in de wet. Naast de omschakeling van de DBI-aftrek naar een DBI-vrijstelling, zouden nog twee bijkomende wijzigingen worden aangebracht aan het DBI-regime (die ook zullen doorwerken op de vrijstelling van roerende voorheffing en vrijstelling van meerwaarden op aandelen): de verhoogde DBI-participatievoorwaarde (bijkomende vereiste van ‘financieel vast actief’ indien minder dan 10%) en het schrappen (afschaffen) van alle uitzonderingen daarop.

De nieuwe investeringsaftrek zou drie sporen kennen: een ‘algemeen’ spoor, zijnde de basisaftrek (grotendeels onder de reeds gangbare voorwaarden), een ‘gericht’ spoor, zijnde de verhoogde thematische aftrek (bedoeld voor investeringen en technologieën waarvoor de wetgever extra ondersteuning wil geven, om bepaalde maatschappelijk zinvol geachte doelstellingen te bereiken) en een ‘specifiek’ spoor, de technologieaftrek (in grote mate overeenstemmen met de huidige verhoogde investeringsaftrek voor octrooien, en milieuvriendelijke investeringen in onderzoek en ontwikkeling). De tarieven zouden worden vastgelegd bij wet zodat ze niet meer jaarlijks hoeven te worden herberekend of opgezocht.

De huidige aftrek van innovatie-inkomsten geldt onder meer voor octrooien en aanvullende beschermingscertificaten, zonder dat er een specifiek type octrooi vereist is. In vergelijking met een Europees octrooi is het proces voor het verkrijgen van een Belgisch octrooi relatief eenvoudig. Het is dan ook geen geheim dat de toepassing van de innovatieaftrek (louter) op basis van een eenvoudig verleend octrooi (d.w.z. zonder bindend nieuwheidsonderzoek) op

weinig bijval kan rekenen van de fiscus. Voor grote vennootschappen wordt de aftrek voor innovatie-inkomsten dus principieel beperkt tot Europese octrooien. Voor kleine vennootschappen volstaat enig (nationaal) octrooi of aanvullend beschermingscertificaat, weliswaar op voorwaarde dat het (niet-bindende) onderzoek naar de octrooieerbaarheid van de uitvinding geleid heeft tot een positieve opinie over de industriële toepasbaarheid en tot overwegend positieve opinies inzake nieuwheid en inventiviteit.

Auteur(-s): Wouter Verhoeye & Maxime Vermeesch
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/09

Fiscale hervorming: maatregelen in de personenbelasting

Na een blauwdruk met een eerste fiscaal hervormingsplan komt de minister van Financiën met een tweede hervormingsplan. De beoogde hervorming in de personenbelasting moet de lasten op arbeid verminderen, het belastingstelsel moderniseren en vereenvoudigen en meer samenlevingsneutraal maken. De minister zou voor de hervorming ongeveer 6 miljard euro uittrekken, waarmee de belastingvrije som sterk verhoogd wordt, maar ook de 45%-schijf wordt verbreed en de werkbonus versterkt.

De belastingvrije som moet over drie jaar worden opgetrokken tot het niveau van het leefloon. Anderzijds wordt wel het speciale tarief voor de belasting op de belastingvrije sommen weggewerkt.

Die afschaffing komt dus neer op een kleine belastingverhoging, die echter lang niet opweegt tegen de belastingverlaging door het fors optrekken van de belastingvrije som, én een welgekomen vereenvoudiging betekent.]. Het mechanisme van de overheveling van de belastingvrije som tussen gehuwden of wettelijk samenwonenden blijft echter bestaan. Ook de toeslagen op de belastingvrije som wijzigen lichtjes.

Omdat de belastinghervorming tot doel heeft om arbeid aan te moedigen, wordt de belastingvermindering voor vervangingsinkomsten verminderd met een bedrag gelijk aan het voordeel dat wordt gehaald uit de verhoging van de belastingvrije som. Verder wordt ook voorzien in de principiële belastbaarheid van het leefloon en de inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten vanaf 1 januari 2026. Tot op heden is een leefloon geen beroepsinkomen, noch een vervangingsinkomen, zodat de betrokkenen geen belasting betalen (voor alle duidelijkheid: ook na de hervorming zal een leefloner in de meeste gevallen geen belasting betalen, dankzij de hogere belastingvrije som, maar het leefloon wordt wel opgenomen in de belastbare basis, wat gevolgen zal hebben bv. voor iemand die een deel van het jaar gewerkt heeft).

De inkomensschijf die belast wordt aan 45% zou over een periode van drie aanslagjaren opgetrokken worden van € 46 440 (bedrag na indexatie voor aj. 2024) tot € 60 000 (geïndexeerd bedrag in termen van vandaag). Daarnaast zou ook de werkbonus versterkt worden. Het huwelijksquotiënt verdwijnt. De Nationale Bank en ook de Europese Commissie hebben al meermaals gewezen op de grote negatieve arbeidsprikkel voor tweede verdieners. De aftrek voor onderhoudsuitkeringen wordt begrensd tot een maximumbedrag en afgebouwd over een periode van 20 jaar. Uitkeringen in het kader van een

onderhoudsverplichting na 31 december 2023 zullen niet meer aftrekbaar zijn, maar ook niet langer belastbaar zijn. Het maximumbedrag van de nettobestaansmiddelen die iemand mag ontvangen zonder het statuut van persoon ten laste te verliezen, gaat over drie jaar substantieel naar omhoog om uiteindelijk in aj. 2027 het dubbele van het huidige algemene basisbedrag te bedragen. De bestaande vrijstellingen, bijvoorbeeld voor inkomsten uit studentenarbeid, blijven behouden. Goed nieuws voor alle werkstudenten dus. De belastingvermindering voor kinderopvangkosten blijft bestaan en wordt vanaf 1 januari 2024 en 1 januari 2025 telkens verhoogd.

Verder wil de minister de fiscale en parafiscale (RSZ-)behandeling voor voordelen van alle aard gelijkschakelen. Het is de bedoeling het fiscale loonbegrip zoveel mogelijk te harmoniseren en bovendien een aantal voordelen die vandaag forfaitair gewaardeerd worden, te belasten op basis van de werkelijke waarde. Het gaat dan bijvoorbeeld om de gratis terbeschikkingstelling aan bedrijfsleiders van een woning, verwarming, elektriciteit of huispersoneel. In de ontwerp teksten wordt daar nog niet concreet op ingegaan. Aan het stelsel inzake bedrijfswagens wordt niet geraakt. Het plan om tankkaarten extra te belasten, is afgevoerd. En om de aangifte minder complex te maken, sneuvelen heel wat kleinere aftrekposten, vrijstellingen en uitzonderingen.

Auteur(-s):

Wesley De Visscher

Publicatie:

Fiscale Actualiteit, nr. 2023/09

Nieuw regime auteursrechten: ceci n'est pas une pipe

Een van de kernpunten in de discussie over de hervorming van de belastingregeling voor auteursrecht en naburige rechten, sinds (eind) vorig jaar, betreft het toepassingsgebied: wordt aan bepaalde beroepsgroepen, zoals de IT-sector, de toegang tot het regime ontzegd? Pro memorie: het gunstregime voor auteursrechten is gekoppeld aan twee voorwaarden: (i) het moet gaan om inkomsten uit rechtshandelingen m.b.t. auteursrechten die kwalificeren als roerende inkomsten die (ii) niet geherkwalificeerd worden in beroepsinkomsten de verkrijger van de inkomsten ze gebruikt voor zijn beroep.

En wat dan met de creatie van software? Daarover bestaat – ook binnen de regering – Het nieuwe wetsartikel is nochtans duidelijk: om te kwalificeren, moet software (i) beschermd zijn door “auteursrechten of naburige rechten” en (ii) een “origineel werk van letterkunde of kunst” uitmaken.

In een eerste lezing van het wetsontwerp in de Kamercommissie Financiën verklaarde de minister van Financiën dat “het toepassingsgebied zowel materieel als personeel strikter [wordt] afgelijnd dan in de huidige stand van de wetgeving” en dat “de (...) gelijkstelling [voor computerprogramma's] wordt dus niet meegenomen”. In de plenaire zitting van de Kamer werd de minister hierop geïnterpelleerd, waarna die verklaarde dat “de bewoordingen (restrictieve interpretatie) niet voorkomen in de Memorie van Toelichting”.

En inderdaad maken wettekst noch memorie gewag van een eigen fiscale (afwijkende) definitie van ‘auteursrechten en naburige rechten’ of ‘originele werken van letterkunde of kunst’. Inderdaad, het WIB verwijst zelfs uitdrukkelijk naar het gemeen recht: (i) auteursrechten en naburige rechten als bedoeld in boek XI, titel 5 WER die (ii) betrekking hebben op originele werken van letterkunde of kunst. Als de wetgever auteursrechten op computerprogramma's en databanken voor fiscale doeleinden wou uitsluiten, had hij dat moeten expliciteren in de wettekst of toch minstens in de memorie. Daarnaast bevestigen talrijke rulings letterlijk dat auteursrechtelijk beschermde werken die zijn gecreëerd door softwareontwikkelaars, “onder de bescherming vallen van” de fiscale wetgeving ter zake.

De volgende vraag is dan wat precies moet worden verstaan onder een “origineel werk van letterkunde of kunst”. Voor een letterlijke definitie van de relevante “werken” moeten we ons verlaten op de duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie... Daarento moeten volgens het Hof twee cumulatieve voorwaarden zijn vervuld. Ten eerste moet het voorwerp oorspronkelijk zijn, in de zin dat het een eigen intellectuele schepping van de maker is (originaliteitsvereiste). Ten tweede moet een ‘werk’ de uitdrukking zijn van zo'n originele intellectuele schepping. Daarnaast bepaalt het WIPO-verdrag (in art. 4) dat “computerprogramma's worden beschermd als werken van letterkunde (...). Die bescherming is van toepassing op computerprogramma's, ongeacht de uitdrukkingwijze of -vorm”. De conclusie is duidelijk: computerprogramma's zijn werken van letterkunde of kunst in de zin van de ‘Berner Conventie’ en dus ook voor EU-richtlijn 2001/29 én voor artikel XI.165 WER, dat die richtlijn in Belgisch recht heeft geïmplementeerd en waarnaar de fiscale bepalingen zonder expliciete afwijking verwijzen. Enige andere conclusie zou een schending uitmaken van het Europees recht.

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Wouter Verhoeve & en Maxime Vermeesch</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscale Actualiteit, nr. 2023/03</i>
<i>Bron:</i>	<i>programmawet dd. 26 december 2022 (BS dd. 30 december 2022) Parl.St. Kamer 2022-23, nr. 3015/1, 60</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 37; nieuwe artikel 17, § 1, 5°, 1e juncto 2e streepje; WIB 92</i>

DAC 7 omgezet

Particulieren die (al dan niet tweedehands) spullen verkopen of die bijklussen en hun diensten aanbieden via websites, zijn er zich niet altijd van bewust dat dat ook fiscale gevolgen kan hebben. Met de wetgevende initiatieven in het verleden rond de deeleconomie is men er niet in geslaagd dat probleem volledig te ondervangen, onder meer omdat de regeling voor de deeleconomie beperkt was tot het verlenen van diensten. Daar komt nu verandering in door de omzetting van de DAC7-richtlijn, waarmee aan platformexploitanten een rapporteringsverplichting wordt opgelegd aan de fiscale overheden binnen de Europese Unie, die de gerapporteerde informatie onderling uitwisselen. De fiscus zal op basis van de gegevens die zij via internationale uitwisseling ontvangt over buitenlandse digitale platformen, de Belgische gebruikers kunnen controleren die inkomsten genereren via die platformen. De informatie die de fiscus inzamelt van de in België rapporterende platformen, kan enkel worden uitgewisseld met het buitenland en kan niet voor eigen fiscale doeleinden worden gebruikt.

Er zal dus een rapporteringsverplichting voor platformexploitanten gelden. De definities in de omzettingwet zijn nagenoeg dezelfde als in de DAC7-richtlijn. Zo worden de begrippen ‘platform’ en ‘platformexploitant’ eveneens ruim gedefinieerd. Een ‘platform’ is: “elke software, met inbegrip van een website of onderdeel daarvan en toepassingen waaronder mobiele toepassingen, die toegankelijk zijn voor gebruikers en waardoor verkopers in staat worden gesteld verbonden te zijn met andere gebruikers voor het verrichten van een relevante activiteit, direct of indirect, ten behoeve van dergelijke andere gebruikers”. Het moet dus gaan over platformen via dewelke verkopers een ‘relevante activiteit’ verrichten. De omzettingwet breidt het toepassingsgebied van het voordien gangbare ‘DAC 7 light (louter geldend voor de levering van ‘diensten’)

’) uit naar de verkoop van goederen, de verhuur van transportmiddelen en de verhuur van onroerende goederen, zowel van residentiële als commerciële aard alsook parkeerruimten. Het toepassingsgebied is dus zeer breed en kan een ruim aantal platformen omvatten waaronder ook minder conventionele platformen zoals platformen voor gaming, die exclusieve persoonlijke inhoud aanbieden en/of veilingen organiseren. Het is meteen duidelijk dat op die manier ook particulieren met een online bijverdienste in het vizier zullen komen van de fiscus.

Ook platformexploitanten die geen fiscaal inwoner zijn van een EU-lidstaat, en er ook niet zijn opgericht of bestuurd, noch er een vaste inrichting hebben, zijn aan die verplichtingen onderworpen indien ze gebruikers hebben die als te rapporteren verkopers kwalificeren en ingezetenen zijn van de EU of die onroerende goederen verhuren die gelegen zijn in de EU. Die platformexploitanten van buiten de EU moeten zich overigens laten registreren bij één van de lidstaten waar zij activiteiten uitvoeren of waar actieve verkopers zijn gelokaliseerd. Ze zijn echter wel vrij in de keuze van de lidstaat. Als de rapporterende platformexploitant ervoor kiest om aan die verplichtingen te voldoen in België, moet hij zich registreren bij de FOD Financiën. Bij registratie in België wordt aan die platformexploitant een Belgisch individueel identificatienummer toegekend dat wordt meegedeeld aan de andere lidstaten. Er wordt ook de mogelijkheid geboden om die registratieplicht in een EU-land achterwege te laten aan platformexploitanten die buiten de EU zijn gevestigd indien er met het rechtsgebied waar ze zijn gevestigd een overeenkomst is gesloten die automatische uitwisseling oplegt van inlichtingen die gelijkwaardig zijn aan wat is opgelegd door DAC 7.

De platformexploitanten moeten due-diligenceprocedures opzetten om de betrouwbaarheid van de verzamelde inlichtingen te verifiëren en moeten dat documenteren in elektronisch doorzoekbare registers. Om de identificatie van de verkopers minder omslachtig te maken, zou de platformexploitant een beroep kunnen doen op een “identificatiedienst” van een lidstaat of van de Europese Unie. Wat dat in concreto inhoudt, moet nog nader worden bepaald.

Platformexploitanten die onderworpen zijn aan de verplichtingen van de omzettingwet, rapporteren jaarlijks op 31 januari de inlichtingen met betrekking tot het (de) platform(en) waarover wordt gerapporteerd en de in de wet opgesomde inlichtingen van de actieve verkopers uit het voorbije kalenderjaar. Als een andere platformexploitant diezelfde inlichtingen al heeft verstrekt, kan men worden vrijgesteld van rapportage mits men de identiteit van die andere platformexploitant meedeelt. De platformexploitant verstrekt eveneens uiterlijk op 31 januari na de rapportageperiode, aan iedere te rapporteren

verkoper de inlichtingen die over hem worden verstrekt. In tegenstelling tot de DAC 7 light-regeling, legt de omzettingwet aan de platformexploitanten geen verplichting meer op om hun gebruikers te informeren over hun fiscale en sociale verplichtingen. De concrete regels van de rapporteringsverplichtingen en mededelingen zullen nog nader worden bepaald in uitvoeringsbesluiten.

Auteur(-s): Véronique De Brabanter & Bart Bonne
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/08
Bron: omzettingwet dd. 21 december 2022 (BS dd. 30 december 2022)
 richtlijn nr. 2021/514/EU, dd. 22 maart 2021

Goedkope leningen: referentierentevoeten

De voordelen van alle aard die een personeelslid of een bedrijfsleider van zijn werkgever of vennootschap ontvangt, worden forfaitair geraamd. Voor renteloze of goedkope leningen wordt het belastbare voordeel berekend op basis van het verschil tussen de rentevoet die jaarlijks voor elk soort lening officieel wordt vastgesteld en de rentevoet die de ontlener effectief betaalt. De referentierentevoeten waarmee het belastbare voordeel van een goedkope of renteloze lening berekend wordt voor aanslagjaar 2023, zijn verschenen in het Staatsblad. Voor een rekening-courant tekenen we, na de substantiële daling vorig jaar, weer een lichte stijging op, tot 7,14%.

Voor leningen die in 2022 zijn toegekend, met een vaste rentevoet, geldt de referentierentevoet van 1,77%. Voor niet-hypothecaire leningen, met vaste looptijd, wordt de rentevoet vastgesteld op basis van ofwel een maandelijks lastenpercentage van 0,06% (voor leningen die zijn afgesloten om de aankoop van een auto te financieren) of 0,12% (voor de andere leningen), ofwel wordt hij vastgesteld op basis van het reële jaarlijkse lastenpercentage met toepassing van een formule die het maandelijks lastenpercentage, de terugbetalingstermijn (in maanden) en het reële jaarlijkse lastenpercentage in rekening brengt. Voor niet-hypothecaire leningen zonder vaste looptijd (kaskrediet, R/C) is de rentevoet 7,14%.

Auteur(-s): Koen Janssens
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/09
Bron: KB dd. 17 februari 2023 (BS dd. 3 maart 2023, 2e ed.)
Art./ Wetboek: art. 18 KB/WIB 92

Forfaitaire buitenlandse verblijfskosten: nieuwe bedragen vanaf 15 februari 2023

Een forfaitaire vergoeding voor de kosten van een dienstreis in het buitenland wordt beschouwd als een terugbetaling van eigen kosten van de werkgever en is dus niet belastbaar in hoofde van de werknemer die ze ontvangt, als ze geacht wordt overeen te stemmen met werkelijke kosten. Om te bepalen welke bedragen aanvaardbaar zijn, kan men een beroep doen op de landenlijst voor ambtenaren van Buitenlandse Zaken. De fiscus aanvaardt die uitdrukkelijk. Buitenlandse Zaken heeft de bedragen gepubliceerd die gelden

sinds 15 februari 2023. De officiële bedragen waren al bijna vijf jaar niet meer aangepast. Toch blijven de afwijkingen t.o.v. de vorige forfaits in veel gevallen beperkt.

De dagvergoedingen dekken de uitgaven die tijdens een dienstreis gemaakt worden voor eten (lunch en diner en snacks), drank, lokaal vervoer en andere kleine uitgaven. Hotel- en reiskosten (tenzij vervoer ter plaatse) zijn er niet in begrepen. Daarvoor zijn bewijsstukken nodig en gelden geen forfaits. De maxima voor hotelkosten (“logementsvergoedingen”) die ook in het Staatsblad staan, zijn dus voornamelijk bedoeld voor intern gebruik bij Buitenlandse Zaken, en hebben geen onmiddellijke fiscale relevantie. Fiscaal gaat het alleen om de “dagelijkse forfaitaire vergoeding”. De aftrekbeperking voor restaurantkosten is niet van toepassing, ook al gaat het voor een groot stuk om maaltijdkosten.

Traditiegetrouw maakt de tabel een onderscheid tussen personeel van het Hoofdbestuur (“categorie 1”) en in het buitenland gestationeerd personeel (“categorie 2”). De (lagere) tarieven voor in het buitenland gestationeerd personeel mogen gebruikt worden voor langere dienstreizen (meer dan 30 dagen maar max. 24 maanden). Volgens de fiscus zijn de bedragen alleen van toepassing op werknemers en bedrijfsleiders die hoofdzakelijk een sedentaire beroepswerkzaamheid uitoefenen en in dat verband occasioneel of zelfs regelmatig dienstreizen naar het buitenland maken. Dus niet op werknemers of bedrijfsleiders voor wie verplaatsingen van en naar het buitenland deel uitmaken van hun normale, dagelijkse beroepsactiviteit.

Buitenlandse dagvergoedingen – bedragen vanaf 15/2/2023:

	Categorie 1	Categorie 2
Australië	€ 98	€ 59
China	€ 80	€ 48
Duitsland	€ 87	€ 52
Frankrijk	€ 100	€ 60
Groot-Brittannië	€ 105	€ 63
Hong Kong	€ 88	€ 53
India	€ 68	€ 41
Italië	€ 85	€ 51
Japan	€ 105	€ 63
Luxemburg	€ 105	€ 63
Nederland	€ 98	€ 59
Rusland	€ 89	€ 54
Verenigde Staten	€ 117	€ 70
Zwitserland	€ 120	€ 72

Auteur(-s):

Koen Janssens

Publicatie:

Fiscale Actualiteit, nr. 2023/07

Bron:

MB dd. 10 januari 2023 (BS dd. 15 februari 2023)

Wet diverse fiscale bepalingen brengt vrijstelling voor gewestelijke energiesteun

De opvallendste maatregel is op de valreep nog toegevoegd aan het ontwerp bij amendement: gewestelijke en lokale steun in het kader van de energiecrisis wordt (verder) vrijgesteld. Het gaat om maatregelen die de gewesten, gemeenschappen, provincies of gemeenten in de periode van 1 juli 2022 tot 31 december 2023 getroffen hebben om bedrijven te helpen de economische gevolgen van die energiecrisis (zoals de hoge energiekosten) te doorstaan. De vrijstelling is analoog aan die voor steun die werd verleend ten tijde van de coronapandemie.

En verder: samenvattende opgaven (naast de fiscale fiches) zijn niet meer nodig sinds 1 januari 2023. Aan de mogelijkheid om fiches op papier in te dienen, verandert dat overigens niets... Daarnaast: uitzendkantoren kunnen ook een vrijstelling van doorstorting van bedrijfsvoorheffing toepassen, als de onderneming waar de betrokken werknemers effectief werken, daarmee akkoord gaat. De Koning krijgt nu de bevoegdheid om de kenmerken van zo'n akkoord vast te leggen. En ten slotte bevat de wet een hele reeks louter technische aanpassingen, zoals de correctie van enkele foute verwijzingen en het schrappen van het federale Participatiefonds (dat immers sinds de zesde staatsvorming geen bevoegdheden meer heeft en waarvan de vereffening vorig jaar afgesloten is) en de opheffing van enkele irrelevant geworden bepalingen.

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Koen Janssens</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscale Actualiteit, nr. 2023/06</i>
<i>Bron:</i>	<i>wet 'houdende diverse fiscale bepalingen' dd. 21 december 2022 (BS dd. 29 december 2022, 102555)</i>

Klokkenluiderswet beschermt ook melders fiscale en sociale fraude

De Europese 'Klokkenluidersrichtlijn' bevat een reeks minimumnormen om natuurlijke personen te beschermen die inbreuken op het EU-recht melden. Specifiek voor melders werkzaam in de private sector heeft België deze Richtlijn omgezet in wet. Die wet biedt bescherming aan personen die in een werkgerelateerde context informatie hebben verkregen over bepaalde inbreuken en die informatie melden via een intern meldingskanaal (binnen de onderneming) of een extern meldingskanaal (bij een toezichthouder zoals bv. de FOD Financiën, de FSMA, de RSZ, enz.). Onder bepaalde voorwaarden geldt de bescherming ook voor wie de inbreuken openbaar maakt (bv. in de pers). Met 'melders' worden niet alleen werknemers en zelfstandigen bedoeld, maar ook aandeelhouders, personen die behoren tot het bestuurlijk, leidinggevend of toezichthoudend orgaan van een onderneming, vrijwilligers, stagiairs, en verder ook personeel van (onder)aannemers en van leveranciers. Wie actief betrokken is bij de melding ("facilitators" zoals bv. getuigen) en derden die verbonden zijn met de melders (zoals familieleden) genieten eveneens bescherming.

Enkel meldingen van inbreuken in welbepaalde materies vallen onder de beschermingsregeling. Het gaat onder andere om inbreuken inzake overheidsopdrachten,

financiële diensten, witwaspreventie, milieubescherming, consumentenbescherming, bescherming van de privacy, enz. De lijst van inbreuken is overgenomen uit de Richtlijn, met dien verstande dat de Belgische wetgever nog een stap verder gaat. In één adem heeft de Belgische wetgever er ook nog inbreuken die verband houden met "sociale fraudebestrijding" aan toegevoegd. Met die uitbreiding naar fiscale en sociale fraude wil de wetgever volgens de memorie van toelichting een antwoord bieden op "de internationale private constructies die zich in de belastingparadijzen bevinden; de talrijke leaks met offshoreconstructies; de fraude en de constructies in verband met de roerende voorheffing; de verschillende vormen van [...] illegale tewerkstelling, zwartwerk en niet-officiële tewerkstelling".

Personen die informatie over de voormelde inbreuken melden of openbaar maken, worden door de Klokkenluiderswet beschermd tegen "elke vorm van represailles", waaronder ook dreigingen met en pogingen tot represailles. Dit wil zeggen dat ze geen nadelige gevolgen mogen ondervinden van hun melding, zoals bv. degradatie, negatieve prestatiebeoordeling, dwang, intimidatie, ontslag, enz. Facilitators en betrokken derden genieten dezelfde bescherming. Verder voorziet de wet in begeleidende maatregelen zoals de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de federale coördinator die dan een buitengerechtelijke beschermingsprocedure opstart, de mogelijkheid om schadevergoeding te vorderen (wanneer er, in strijd met de wet, toch sprake is van een represaille), vrijstelling van aansprakelijkheid, enz.

Auteur(-s): Katrien van Tilborg
Publicatie: Fiscooloog, nr. 1784
Bron: Wet dd. 28 november 2022 (BS dd. 15 december 2022)
Europese richtlijn dd. 23 oktober 2019 (2019/1937)

Hervormingsplan Van Peteghem: reanimatie van aandelenplannen?

Voorziet het hervormingsplan van minister Van Peteghem in een reanimatie van aandelenplannen? Het zou één van de meest ingrijpende wijzigingen zijn van de "eerste fase van de fiscale hervorming", zoals onlangs voorgesteld door minister van Financiën. De belastbaarheid zou worden uitgesteld totdat de verkrijger effectief de aandelen overdraagt. Gecombineerd met de fiscale aftrekbaarheid bij de werkgever, zou dit een interessant incentive-instrument worden, in het bijzonder voor mature bedrijven die een dividendpolitiek hebben. Groeibedrijven zullen wellicht de voorkeur blijven geven aan klassieke aandelenopties, waarvan de fiscale behandeling in essentie ongewijzigd blijft.

Plannen waarbij de werkgever (of moederverenootschap) aan zijn werknemers aandelen overdraagt met een korting of gratis, zijn vooralsnog fiscaal bijzonder inefficiënt en dus weinig populair. De korting is een "voordeel van alle aard", dat bij verkrijging van de aandelen wordt belast aan progressieve tarieven (met doorgaans ook verschuldigdheid van sociale bijdragen). De begunstigde bevindt zich dus in een "tax before cash" situatie. De belastbare basis kan onder bepaalde voorwaarden weliswaar verlaagd worden bij blokkering van de aandelen, maar daardoor wordt ook de prefinancieringsperiode verlengd. Ondanks de upfront-belastbaarheid bij de begunstigde, is de bezoldigingskost niet fiscaal aftrekbaar

bij de werkgever, en dit op basis van een controversieel standpunt van de Administratie (dat ook door rechtspraak wordt bevestigd). De Administratie geeft immers primauteit aan de technische niet-aftrekbaarheid van minderwaarden op aandelen (), zonder rekening te houden met het gegeven dat de causa van de minderwaarde een bezoldigingsinzicht is en niet een waardedaling. In het omgekeerde geval van een meerwaarde op aandelen, wordt de meerwaardevrijstelling nochtans beperkt tot de waardestijging (dus met uitsluiting van een meerprijs, die immers een andere causa heeft). Dit leidt ertoe dat ondernemingen er eerder belang bij hebben om een gewone bonus toe te kennen waarmee de begunstigde aandelen verwerft, of om een bonus toe te kennen waarvan het bedrag bepaald wordt door de waarde-evolutie van de onderneming ("phantom stock").

Het voorontwerp van de geplande hervormingen voorziet er nu uitdrukkelijk in dat de minderwaarde wel aftrekbaar is. Het betreft voor een goed begrip nog steeds niet de volledige bezoldigingskost, maar enkel de minderwaarde. Indien aandelen met een werkelijke waarde van 300 en een aanschaffingswaarde van 100 gratis worden overgedragen, is de aftrekbaarheid beperkt tot 100 (ondanks de belastbaarheid bij de begunstigde op 300). In hoofde van de begunstigde zou de belastbaarheid dus uitgesteld worden tot de aandelen worden overgedragen. Zolang dit niet het geval is, is er geen enkele kost voor de begunstigde. Wanneer het een mature onderneming betreft die een dividendpolitiek heeft, kan de begunstigde dus zonder enige kost dividenden ontvangen (die steeds de gewone roerende voorheffing ondergaan) en/of terugbetalingen van kapitaal. Pas wanneer de begunstigde beslist de aandelen over te dragen, wordt de meerwaarde belast...

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Patrick Smet</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscoloog, nr. 1785</i>
<i>Bron:</i>	<i>ontwerptekst "eerste fase van de fiscale hervorming"</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 198, § 1, 7°; WIB 1992</i>

Fiches auteursrechten indienen tegen 30 april, volgend jaar tegen 28 februari

Een recent KB geeft uitvoering aan een reeks recente aanpassingen aan de wetgeving rond de fiscale fiches, zoals de afschaffing van de samenvattende opgaven, de verruimde meldingsplicht voor eigen kosten van de werkgever en de ficheverplichting voor inkomsten uit auteursrechten. Het besluit is vooral belangrijk omdat het indieningstermijnen vastlegt voor dit jaar en voor volgende jaren voor de fiches m.b.t. auteursrechten (fiche 281.45).

Dit jaar (aj. 2023, inkomsten van 2022) moeten de fiches 281.45 ingediend worden vóór 1 mei 2023. Voorlopig wordt de praktijk van vorige jaren dus voortgezet. Maar dat verandert vanaf volgend jaar. Voor inkomstenjaar 2023 en volgende zullen de fiches voor inkomsten uit auteursrechten moeten worden ingediend vóór 1 maart van het jaar na het inkomstenjaar. Dat is dezelfde datum als voor de gewone loonfiches. De fiches voor inkomsten van 2023 moeten dus ten laatste op 28 februari 2024 ingediend worden. De vroegere indieningsdatum wordt verantwoord met het argument dat de fiscus anders geen tijd heeft om de gegevens te verwerken ten behoeve van de belastingplichtige op MyMinFin of in de vooraf ingevulde aangiftes.

Auteur(-s): Koen Janssens
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/11
Bron: KB dd. 13 maart 2023 (BS dd. 17 maart 2023)

Activiteit buiten werkstaat: 34 dagen i.p.v. 24 dagen

Krachtens het Belgisch-Luxemburgs dubbelbelastingverdrag is een inwoner van de ene verdragsstaat die een dienstbetrekking uitoefent in de andere verdragsstaat, in principe in die andere staat (de zgn. 'werkstaat') belastbaar op de beloningen daarvan.

Het slotprotocol van dat verdrag voegt eraan toe dat een dienstbetrekking in de andere verdragsstaat wordt uitgeoefend, "wanneer de werkzaamheid uit hoofde waarvan de lonen, salarissen en andere beloningen worden betaald daadwerkelijk in die andere Staat wordt uitgeoefend, dit wil zeggen indien de persoon die de dienstbetrekking uitoefent fysisch aanwezig is in die andere Staat om er die werkzaamheid uit te oefenen". Het is op dit punt dat België en Luxemburg een zekere tolerantie zijn overeengekomen: er wordt geen rekening gehouden met de fysieke aanwezigheid in een andere Staat (dan de gebruikelijke werkstaat) om er een dienstbetrekking uit te oefenen, mits deze aanwezigheid een totaal van 24 dagen niet te boven gaat gedurende het belastbaar tijdperk. De werknemer wordt dan geacht "zijn dienstbetrekking daadwerkelijk in de [gebruikelijke werkstaat] uit te oefenen gedurende het gehele belastbaar tijdperk".

Dat maximum werd nu per avenant verhoogd naar 34 dagen. Dat avenant is ondertussen ook goedgekeurd bij wet. Die is in werking getreden op 10 februari jl., en is van toepassing op "de lonen, salarissen en andere beloningen die behoren tot belastbare tijdperken die aanvangen op of na 1 januari 2022".

Publicatie: Fiscooloog, nr. 1784
Bron: wet dd. 6 februari 2023 (BS dd. 20 maart 2023)
Dubbelbelastingsverdrag B-LUX

- **Vlaamse regelgeving**

Onroerende voorheffing in Vlaanderen op materieel en outillage: 2,29% i.p.v. 3,97%

Sinds 1998 is de indexering van het kadastraal inkomen voor materieel en outillage in het Vlaams Gewest bevroren. Omdat Vlaanderen niet bevoegd is om de indexering van de KI's zelf af te schaffen, wordt de 'bevroering' gerealiseerd door een onrechtstreekse desindexering toe te passen die de (federale) indexering compenseert. Dat gebeurt door de aanslagvoet in de OV elk jaar te verminderen in functie van de stijging van het indexcijfer.

Voor aj. 2023 (inkomsten van 2023 – het gaat om OV) is de coëfficiënt waarmee die desindexering gebeurt 0,5778. Sinds 2018 is wel de basisheffing in de Vlaamse OV –

belastingneutraal – opgetrokken van 2,5% tot 3,97%. De aanslagvoet voor de onroerende voorheffing op materieel en outillage komt daarmee op 2,29%, zijnde $3,97\% \times 0,5778$.

Hetzelfde bericht vermeldt traditioneel ook de indexering van de verminderingen voor kinderen ten laste. Maar vorig jaar is dat systeem hervormd en is bij die gelegenheid ook de indexering 'gereset'. Dat betekent dat voor aanslagjaar 2023 gewoon het nieuwe basisbedrag van € 8 per kind van toepassing is, voorlopig zonder indexatie.

Auteur(-s): Koen Janssens
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/04
Bron: Bericht in BS 23 januari 2023, 8702
Art./ Wetboek: art. 2.1.4.0.1 § 3 VCF

Vlaams Gewest blaast betaling erfbelasting via kunstwerken nieuw leven in

De Vlaamse erfbelasting kan worden betaald via de afgifte van "kunstwerken". Van deze mogelijkheid wordt evenwel "in de praktijk maar zelden gebruikgemaakt" doordat ze "uitermate stroef is en bovendien onvoldoende bekend is". Om de regeling een tweede adem te geven, werd zij op diverse punten aangepast bij decreet. van 10 maart 2023 (BS 23 maart 2023).

De regeling geldt voortaan niet alleen voor de erfbelasting zelf, maar ook voor de "toebehoren" (nalatighedsinteressen, administratieve geldboetes, enz.). Het begrip "kunstwerken", aldus de memorie van toelichting, is "te eng in de zin dat het gebruik [ervan] lijkt te suggereren dat andere cultuuroederen zoals archeologische vondsten, juwelen, manuscripten, wetenschappelijke objecten, enzovoort niet in aanmerking zouden komen". Daarom wordt in de nieuwe regeling niet langer gesproken van kunstwerken, maar wel van "cultuuroederen". Met dien verstande dat het moet gaan om topstukken of sleutelwerken "houdende bescherming van het roerend cultureel erfgoed van uitzonderlijk belang". Bovendien moeten de cultuuroederen, "op de dag van het overlijden", "in hun geheel in volle eigendom toebehoren aan de overledene en/of aan zijn langstlevende echtgenoot of zijn wettelijk samenwonende partner en/of aan zijn erfgenamen, legatarissen of begiftigden".

De marktwaarde van de cultuuroederen die door de Vlaamse regering worden aanvaard ter betaling van de erfbelasting, wordt in het kader van deze regeling verhoogd met 20%. Voor de voldoening van de erfbelasting wordt het cultuuroed dus aanvaard "a rato van 120 procent van de marktwaarde". Is die aldus bepaalde waarde van hoger dan de verschuldigde belasting, dan zal (in bepaalde gevallen) het saldo worden terugbetaald. Een persoon zal vooraf (d.w.z. vóór zijn overlijden) aan de Vlaamse regering kunnen vragen of een bepaald cultuuroed, "na het openvallen van zijn nalatenschap", in aanmerking kan komen voor inbetalinggeving van de erfbelasting.

Publicatie: Fiscooloog, nr. 1785
Bron: Parl.St. Vlaams Parlement 2022-23, nr. 1507/001, 3
Vlaams decreet dd. 10 maart 2023 (BS dd. 23 maart 2023)
Art./ Wetboek: art. 3.3.1.0.8, art. 3.4.3.0.2, VCF

Schenk niet alle aandelen van je vastgoed-BV weg

De uitbreng van een onroerend goed uit een BV (of VOF, CommV of CV) wordt in principe belast aan het verkooprecht op grond van de verkoopfictie. De slagkracht van die bepaling is groot want ze viseert elke verkrijging van een onroerend goed door een aandeelhouder van een BV “op welke wijze ook”. Maar ze wordt tegelijk gemilderd in zijn strengheid door drie uitzonderingsregimes.

Er is vooreerst de ‘regeling van de historische vennoot’. Als de verkrijgende aandeelhouder het onroerend goed zelf destijds heeft ingebracht in de BV - of aantoon dat hij aandeelhouder was toen de BV het onroerend goed verwierf met betaling van het verkooprecht - dan kan hij fiscaal beter af zijn met het verdelrecht of het federaal algemeen vast recht van € 50 i.p.v. het verkooprecht. Daarnaast is er ‘wachtregeling’ – de aandeelhouders die samen (éénmans-BV’s komen dus niet in aanmerking) een onroerend goed verwerven van de vennootschap n.a.v. haar vereffening, worden voorlopig slechts belast aan het algemeen vast recht van € 50. En ten derde is er, vanaf nu, de ‘wachtregeling-bis’; die komt erop neer dat als een BV tijdens haar bestaan overgaat tot wat men vroeger een kapitaalvermindering genoemd zou hebben, de aandeelhouders ook van de wachtregeling gebruik kunnen maken. De verkrijging van het vastgoed moet dan wel boekhoudkundig worden aangerekend op de passiefpost van het eigen vermogen “beschikbare of onbeschikbare inbreng”.

En wat bij gemengde verkrijging van aandelen (deels via schenking, deels via erfenis)? Wie de aandelen van de BV, met daarin vastgoed, niet erft maar geschonken krijgt en bovendien het vastgoed niet zelf heeft ingebracht of aandeelhouder was toen de BV het kocht, zal zich niet op het statuut van historisch vennoot van zijn rechtsvoorganger (lees: zijn schenker) kunnen beroepen. En het feit dat de begiftigden toevallig ook de enige wettige erfgenamen zijn van de overleden historische vennoot (en dus sowieso de aandelen geërfd zouden hebben als ze niet geschonken waren geweest), verandert daar niets aan. Dan maar geen aandelen schenken en ze laten vererven? Dat zou een optie kunnen zijn, maar men zal dan de ‘meest belaste weg’ bewandelen, wat allicht niet de bedoeling is van de doorsnee Vlaming.

Auteur(-s):

Eric Spruyt

Publicatie:

Fiscale Actualiteit, nr. 2023/10

Bron:

VLABEL-ruling nr. 22065, dd. 27 februari 2023

Art./ Wetboek:

art. 2.9.1.0.4 lid 1, VCF

- **Circulaires / FAQ's fiscus**

Fiscus verduidelijkt: aanvullende pensioenopbouw keldert niet

In maart 2022 liet de fiscus weten dat, voor het berekenen van de 80%-grens voor aanvullende pensioenopbouw, zou gaan gewerkt worden met een splitsing van de loopbaan in twee periodes: de periode als zelfstandige vóór 2021 (dat zijn de loopbaan jaren waarvoor de correctiecoëfficiënt van toepassing is), en de overige loopbaan jaren (waarvoor de correctiecoëfficiënt niet van toepassing is). Die opsplitsing is bedoeld om het geraamde wettelijk pensioen zo dicht mogelijk te laten aansluiten bij het werkelijke wettelijke pensioen, aldus de fiscus. De voordeligere berekening van het wettelijke pensioen voor zelfstandigen wordt immers alleen toegepast op de inkomsten vanaf 2021.

In september jl. publiceerde de fiscus de grensbedragen inzake aanvullende pensioenen. In die circulaire werd echter géén onderscheid tussen de loopbaan jaren die zijn gepresteerd als zelfstandige vóór 2021 (N1) en de overige loopbaan jaren (N2). De logica van de opsplitsing werd dus niet consequent gevolgd.

Op de valreep van 2022 heeft de fiscus in een brief verduidelijkt dat de logica van de twee loopbaanperiodes consequent wordt doorgetrokken naar het maximumpensioen. Dat is intussen bevestigd in een circulaire van 16 januari 2023 (2023/C/10, randnrs. 4 en 5). Concreet mag een factor 25 % (in plaats van een factor 50 %) worden gebruikt voor de berekening van het maximumpensioen voor de jaren vóór 2021 waarin de bedrijfsleider zijn activiteit heeft uitgeoefend als zelfstandige. Voor die loopbaanperiode is het genoemde maximumpensioen dus gelijk aan de helft van het jaarlijks door de fiscus gepubliceerde maximumpensioen dat van toepassing is voor zelfstandige bedrijfsleiders.

Auteur(-s): Florian Paternoster & Pieter Gillemon
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/02
Bron: circ. 2023/C/10, dd. 16 januari 2023

Kilometervergoeding stijgt tot € 0,4259

De officiële kilometervergoeding voor ambtenaren steeg van € 0,4201 tot € 0,4259 met ingang van 1 januari 2023. De fiscaal aanvaardbare kilometervergoeding is gebaseerd op dat bedrag en stijgt dus ook tot € 0,4259. De kilometervergoeding werd tot nu toe jaarlijks op 1 juli geïndexeerd maar gezien de snel fluctuerende energieprijzen op dit moment heeft de regering vorig jaar beslist om het forfait frequenter aan te passen, met name ieder trimester i.p.v. ieder jaar. Het nieuwe bedrag gold dus van 1 januari tot 31 maart 2023.

Het gaat om het bedrag dat de fiscus aanvaardt als een forfaitaire terugbetaling van kilometerkosten aan een werknemer die zijn eigen auto gebruikt voor verplaatsingen in dienst van zijn werkgever. De fiscus beschouwt dat dan als ‘eigen kosten van de werkgever’ en de terugbetaling blijft daardoor belastingvrij. Een hogere vergoeding kan in principe ook

nog wel aanvaard worden als eigen kosten van de werkgever, maar dan moet men bewijzen dat de vergoeding overeenstemt met de werkelijke kosten.

Auteur(-s): Koen Janssens
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/04
Bron: Omzendbrief nr. 713 dd. 19 december 2022 (BS dd. 27 januari 2023, 2e ed.)

Gemiddelde motorbrandstofprijs van 2022

De fiscus aanvaardt dat het vaak te omslachtig is om bewijsstukken bij te houden van elke tankbeurt. Daarom mogen de brandstofkosten berekend worden aan de hand van het gemiddelde verbruik en van de gemiddelde brandstofprijs van het jaar. De prijzendienst van de FOD Economie heeft de gemiddelde brandstofprijs per liter voor 2022 gepubliceerd. De bedragen zijn (in € per liter):

diesel (B7):	1,9895;
benzine 95 oct (E10):	1,8516;
benzine 95 oct (E5):	1,9182;
benzine 98 oct (E10):	1,9821;
benzine 98 oct (E5):	2,0287;
LPG:	0,8165

In zijn publicaties neemt de fiscus traditioneel alleen de prijzen inclusief BTW op. Voor BTW-plichtigen is de BTW geen kost en in principe mogen zij dus alleen de prijs zonder BTW als beroepskost aftrekken. Maar in de praktijk is aftrek van brandstofkosten zonder bewijsstukken wellicht vooral relevant voor niet-BTW-plichtigen, reden waarom alleen de bedragen mét BTW geciteerd worden.

De geciteerde prijzen zijn jaargemiddelden op basis van de dagprijzen. Soms worden ook de jaargemiddelden op basis van de maandgemiddelden geciteerd. Omdat niet elke maand even veel dagen telt, wijken die (heel lichtjes) af van de geciteerde prijzen.

Auteur(-s): Koen Janssens
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/04
Bron: <https://statbel.fgov.be/nl/themas/energie/aardolieprijzen>

Beroepskosten: VAPZ-bijdragen

Premies die worden gestort in het kader van het stelsel van het vrij aanvullend pensioen van de zelfstandigen (VAPZ) zijn aftrekbaar als beroepskost, voor zover de zelfstandige "tijdens het betreffende jaar effectief en volledig de bijdragen" heeft betaald die krachtens het sociaal statuut der zelfstandigen opeisbaar zijn geworden tijdens dat jaar, en in de mate dat de premie een bepaald maximum niet overschrijft.

In een circulaire ter zake wordt melding gemaakt van de maximaal aftrekbare bijdragen voor het jaar 2022:

- voor pensioenovereenkomsten waaraan geen solidariteitsstelsel verbonden is: 8,17% van het inkomen waarop de voorlopige sociale bijdragen worden berekend, met een absoluut maximum van 3.447,62 EUR;
- voor pensioenovereenkomsten waaraan wel een solidariteitsstelsel verbonden is: 9,4% van het inkomen waarop de voorlopige sociale bijdragen worden berekend, met een absoluut maximum van 3.966,67 EUR.

Wat de voormelde voorwaarde betreft dat de belastingplichtige de verschuldigde sociale bijdragen "die tijdens het betrokken jaar opeisbaar zijn geworden", "effectief en volledig tijdens datzelfde jaar" moet hebben betaald, herinnert de Administratie aan de 'tolerantie' die zij op dat vlak heeft aanvaard n.a.v. het uitstel van betaling van sociale bijdragen voor 2020 en 2021 in het kader van de coronacrisis. Daarmee rekening houdend, zijn de in 2022 betaalde VAPZ-bijdragen slechts als beroepskosten aftrekbaar, indien "de zelfstandige alle volgende sociale bijdragen in 2022 heeft betaald" :

- "de bijdragen verschuldigd voor 2022 (met inbegrip van de regularisatiebijdragen die in 2022 zijn vervallen)";
- "de bijdragen van 2020 die zijn uitgesteld tot 2021 en waarvoor [...] een afbetalingsplan [werd] verkregen dat in 2022 is vervallen";
- "de bijdragen van 2021 die zijn uitgesteld tot in 2022".

Publicatie:

Fiscoloog, nr. 1778

Bron:

Circ. 2022/C/124, dd. 22 december 2022

De aangifte in de personenbelasting voor aanslagjaar 2023

Sinds begin maart staat het model van het aangifteformulier (zowel van deel 1 als deel 2) voor aj. 2023 in de personenbelasting op de website van de FOD Financiën. Enkele bijzonderheden en nieuwigheden daaruit.

Indien echtgenoten of wettelijk samenwonenden gezamenlijk worden belast en dus slechts één aangifte invullen, moesten tot dusver de gegevens voor de man in de linkerkolom worden ingevuld en die voor de vrouw in de rechterkolom. Voor partners van hetzelfde geslacht werd gekeken naar de leeftijd. Vanaf aj. 2023 wordt dit laatste veralgemeend voor alle gezamenlijke aangiften.

Wanneer een particulier een gebouw verhuurt aan een "rechtspersoon die geen vennootschap is", wordt hij enkel belast op basis van het kadastraal inkomen verhoogd met 40% op voorwaarde dat deze rechtspersoon het onroerend goed ter beschikking stelt aan een of meerdere natuurlijke personen om het uitsluitend als woning te gebruiken. De wetgever heeft deze regeling uitgebreid naar de gevallen waarin een gebouw (met dezelfde bestemming) verhuurd wordt aan een gewestelijke huisvestingsmaatschappij of een erkende

maatschappij voor sociale huisvesting ook als deze wél de vorm heeft van een vennootschap.

Twee wijzigingen zijn aangebracht aan de subrubriek die betrekking heeft op bezoldigingen voor welbepaalde vrijwillige overuren die in aanmerking komen voor een belastingvrijstelling. Er werd rekening gehouden met de regeling voor relance-uren die gepresteerd werden in 2022, en sommige overuren die in de openbare sector zijn gepresteerd tussen 1 april 2020 en 30 juni 2021 werden alsnog van belasting vrijgesteld. Werknemers die overwerk presteerden en daarvoor recht hebben op een overwerktoeslag, genieten een belastingvermindering. Die overuren zijn beperkt in aantal, maar voor bepaalde sectoren (bouw, horeca) geldt een hogere grens. Het sociaal akkoord voor de periode 2021-2022 heeft er tijdelijk in voorzien dat die algemene grens voor iedereen wordt verhoogd – met name voor aj. 2023. Aldus werd het aanslagbiljet ook aangepast.

De "Rubriek II. Federaal" bevat de door de federale overheid toegekende belastingverminderingen. Hier twee wijzigingen. Vooreerst de twee (tijdelijke) 'corona tax shelters' op grond waarvan natuurlijke personen een belastingvermindering konden genieten, wanneer zij nieuwe aandelen op naam verwierven in kwalificerend als noodlijdende kleine vennootschappen. Daarnaast maakt het nieuwe aangifteformulier geen melding meer van de belastingvermindering waarop verhuurders aanspraak konden maken wanneer zij vrijwillig de huurprijs en huurvoordelen van welbepaalde maanden ten belope van minstens 40% kwijtscholden aan hun huurder die zijn onderneming moest sluiten n.a.v. de maatregelen van de federale overheid in het kader van de COVID-19-pandemie.

Het formulier voorziet, onder bepaalde voorwaarden, in een afzonderlijke taxatie van de ontvangen inkomsten uit verenigingsactiviteiten als 'divers inkomen' tegen 20%, na toepassing van een kostenforfait van 50%, waardoor de belastingdruk in feite slechts 10% bedraagt. Op de beloningen van het nieuwe stelsel van het verenigingswerk is geen bedrijfsvoorheffing verschuldigd.

Auteur(-s): Christian Buysse
Publicatie: Fiscooloog, nr. 1785
Bron: website FOD Financiën
KB dd. 15 maart 2023 (BS dd; 24 maart 2023)

(Lopende) bezwaartermijnen verlengd tot één jaar

Ter compensatie van de verlenging van de onderzoeks- en aanslagtermijnen, in het voordeel van de fiscus, is ook de bezwaartermijn voor de belastingplichtige verlengd tot één jaar. De fiscus heeft nu bevestigd dat die verlenging ook van toepassing is indien de vroegere bezwaartermijn van zes maanden nog niet verstreken was op 1 januari jl.

De betreffende wet is in werking getreden op 1 januari 2023 - verwarrend genoeg niet met aanslagjaar 2023, zoals de andere termijnverlengingen.) en volgens het standpunt dat de fiscus inneemt in de circulaire van 2 maart 2023, is de nieuwe eenjarige bezwaartermijn niet alleen toepasselijk als het vertrekpunt van de termijn op 1 januari 2023 of later valt, maar

ook als de vroegere termijn van zes maanden nog niet verlopen was op 1 januari 2023. Ook in dat laatste geval wordt de totale bezwaartermijn verlengd tot één jaar. Valt de einddatum van de vroegere bezwaartermijn van zes maanden vóór 1 januari 2023, dan is de bezwaartermijn definitief verstreken en is er geen verlenging.

Auteur(-s): Toon Sas
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/11
Bron: circ. 2023/C/23, dd. 2 maart 2023
Art./ Wetboek: art. 373, WIB 92

Revalorisatiecoëfficiënt van de kadastrale inkomens voor aj. 2024

Voor aanslagjaar 2024 bedraagt de revalorisatiecoëfficiënt 5,37. Het kostenforfait voor huurinkomsten mag dus in 2023 niet hoger zijn dan $KI \times 5,37 \times 2/3$. De huurinkomsten van bedrijfsleiders in 2023 worden geherkwalificeerd in beroepsinkomsten als ze meer bedragen dan: $KI \times 5,37 \times 5/3$.

Auteur(-s): Koen Janssens
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/12
Bron: bericht in BS, dd. 23 maart 2023
Art./ Wetboek: art. 13, art. 32, laatste lid, 3°; WIB 92

▪ Vraag en Antwoord

Inkomsten uit energiedelen door particulieren

Particulieren die zelf elektriciteit opwekken (bv. via zonnepanelen), kunnen hun stroomoverschotten delen met anderen (bv. met de burens). Zij kunnen daarvoor dan een vergoeding vragen. Aan de minister van Financiën werd gevraagd of een particulier belastbaar is op de inkomsten uit een dergelijk energiedelen. Zelf suggereert de vraagsteller van niet, zolang de installatie waarmee de elektriciteit wordt opgewekt een "maximaal AC-vermogen" heeft dat "niet groter is dan 10 kVA". Waarbij het Kamerlid de mosterd haalt bij de BTW-regelgeving ter zake.

De minister van Financiën kan zich hier wel in terugvinden: "rekening houdend met de versnelde energietransitie op het vlak van de huishoudelijke energievoorziening en de vergroening van de mobiliteit", kan de voormelde norm (maximaal 10 kVA) ook inzake personenbelasting als "redelijk" worden aanvaard. Hij zal daarom aan zijn Administratie vragen "dezelfde norm te hanteren inzake de inkomstenbelastingen voor zover het uiteraard een installatie betreft die uitsluitend in de privé sfeer wordt gebruikt". Concreet betekent dat dan dat "de verrichtingen die binnen die norm vallen" als "een normale verrichting van het beheer van het privévermogen" kunnen worden aangemerkt "en derhalve geen in de inkomstenbelasting belastbare verrichting uitmaakt".

Publicatie: *Fiscoloog, nr. 1777*
Bron: *Vr. en Antw. Kamer 2022-23, nr. 55-099, 134*

Elektrische bedrijfswagen: vergoeding voor 'thuis getankte elektriciteit'

Wanneer de werkgever een elektrische bedrijfswagen ter beschikking stelt en hij de door zijn werknemer thuis 'getankte' elektriciteit terugbetaalt, moet er volgens de minister van Financiën voor deze terugbetaling in principe een bijkomend voordeel van alle aard (gelijk aan het werkelijk betaalde bedrag) worden aangerekend. Maar indien voldaan is aan drie bijzondere voorwaarden heeft de minister aanvaard dat er toch geen bijkomend voordeel moet worden aangerekend: (1) de werkgever moet "naast een elektrische bedrijfswagen eveneens een thuislader of een elektrische laadpaal ter beschikking" stellen van zijn werknemer; (2) deze thuislader of laadpaal beschikt "over een specifiek communicatiesysteem" dat aan de werkgever "communiceert hoeveel elektriciteit er wordt verbruikt" (eventueel kan ook een ander communicatiemiddel worden gebruikt, zoals een 'tussenteller'); en (3) het van toepassing zijnde bedrijfsbeleid voorziet in de terugbetaling van thuis 'getankte' elektriciteit.

Publicatie: *Fiscoloog, nr. 1777*
Bron: *Vr. en Antw. Kamer 2022-23, nr. 55-099, 144*

▪ **Rulings**

Rulingdienst en verkoop aandelen: normaal beheer?

Als een belastingplichtige aandelen overdraagt ten bezwarende titel (door inbreng of door verkoop), blijft de meerwaarde die hij realiseert, belastingvrij, ervan uitgaande dat de aandelen niet tot het beroepsvermogen behoren en dat de overdracht past binnen een normaal beheer van een privévermogen. Doorgaans liggen dergelijke transacties moeilijker voor de fiscus (1) als de structuur van tevoren "verkoopklaar" wordt gemaakt aangezien de fiscus dan stelt dat er vennootschapsbelasting verschuldigd zou zijn op de meerwaarde op de onderliggende activa (vb. een handelsfonds) of (2) omdat zij vindt dat de belastingplichtige bij een verkoop een belastingvrije meerwaarde realiseert in plaats van een belastbaar dividend. De rulingdienst vraagt om "overtollige liquiditeiten" uit te keren als dividend vóór de verkoop van de aandelen. Daarnaast wordt steeds vaker vooropgesteld dat er een inbreng wordt gedaan van aandelen in een holding die bij latere uitkering belast wordt, in plaats van een zuivere verkoop.

Hoewel dit type van transacties dus steeds strenger wordt beoordeeld, is het nog steeds perfect mogelijk dat er voldoende niet-fiscale motieven bestaan om te verantwoorden dat de transactie een normaal beheer van het privévermogen uitmaakt. Vorig jaar oordeelde de rulingdienst dat, als er voldoende economische en familiale omstandigheden zijn, de

verkoop van een meerderheidsbelang aan een vennootschap waarin de verkoper voor 50% participeert onder ‘normaal beheer’ kan vallen en dus niet belastbaar is als divers inkomen. En recenter nog werd eveneens aanvaard dat de zakelijke, economische en familiale motieven die ten grondslag liggen aan de transactie, volstaan om een verkoop aan een vennootschap waarin de verkopers participeren, te kwalificeren als normaal beheer, zelfs als de participatie van de exploitatievennootschappen volledig wordt verkocht.

De discussie rond fiscaal misbruik is daarmee nog niet van de baan; toch kunnen de juiste feitelijke omstandigheden, aangevuld met de nodige bewijsstukken, een belangrijke rol spelen om de rulingdienst ervan te overtuigen dat er geen sprake is van fiscaal misbruik.

Auteur(-s): Charlotte Lardenoit & Mattias Van de Wygaert
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/04
Bron: ruling nr. 2022.0281, 10 mei 2022

Opbrengst uit ‘tak 6’: verlopen interest of niet?

Met het nakende einde van de DBI-bevek – àls de plannen voor een belastinghervorming uitgevoerd worden uiteraard – dient de Luxemburgse ‘tak 6’ zich aan als een mogelijk alternatief beleggingsactivum voor Belgische vennootschappen. Een recente ruling lijkt daar echter een stokje voor te steken. Maar de discussie is daarmee allerminst gesloten. De kwestie draait ook rond de primauteit van het boekhoudrecht op het fiscaal recht, en in hoeverre beide van elkaar afwijken.

Het fiscaal recht (artikel 362bis WIB 92) bepaalt het belastbare tijdperk voor verlopen interesten van kapitalen (andere dan aandelen) die de belastingplichtige voor zijn beroepswerkzaamheid gebruikt. Die regeling verplicht een belastingplichtige jaarlijks de gekapitaliseerde inkomsten van dergelijke kapitalen aan te geven, zelfs als die inkomsten pas worden geïnd in een later tijdperk. Medio februari jl. heeft de rulingdienst beslist dat dit fiscale principe van toepassing is op ‘tak 6’-contracten. De nieuwe ruling schept onzekerheid omdat hij afwijkt van vorige rulings die nochtans hetzelfde product betroffen. Eenzelfde ‘tak 6’-product lijkt dus fiscaal verschillend behandeld te worden al naargelang het onder de vorige of de nieuwe ruling valt.

Volgens de nieuwe zienswijze van de rulingdienst wordt een interest, zoals de waardevermeerdering van een ‘tak 6’, die betrekking heeft op een bepaald belastbaar tijdperk (N), beschouwd als belastbaar inkomen van dat belastbaar tijdperk (N), zelfs als die interest pas in een later tijdperk effectief wordt geïnd of verkregen (N+1, N+2 ...). En volgens de dienst geldt dat ook als de effectieve inning van die (latente) opbrengst onzeker is. De opbrengst is onzeker omdat ze uitsluitend afhangt van de evolutie van het rendement van de beleggingsfondsen onderliggend aan de ‘tak 6’ (die zowel positief als negatief kan evolueren).

Volgens de dienst primeert de fiscale wet hier omdat hij zou afwijken van het boekhoudrecht. De dienst verwijst ook naar de fiscale behandeling van gelijkaardige financiële producten (tak 26, kapitalisatiebon, zerobon, gestructureerde effecten). Maar die vergelijking gaat niet op. Die producten zijn immers ‘vastrentende effecten’; een ‘tak 6’,

waarvan het rendement afhangt van de evolutie van de onderliggende fondsen, niét... Het is ook enigszins bizar dat de rulingdienst in 2021 nog besliste dat het betreffende wetsartikel niet van toepassing was, ter zake. Toen ging de rulingdienst nog uit van het principe dat het boekhoudrecht primeert op het fiscaal recht omdat de betreffende fiscale bepaling er niet van afwijkt. die werd immers ingevoerd om de belastingwet met betrekking tot vastrentende effecten beter in overeenstemming te brengen met het boekhoudrecht, zo blijkt ook duidelijk uit de parlementaire voorbereiding. Dat leidde tot de conclusie dat de opbrengst van een ‘tak 6’ pas boekhoudkundig – en ook fiscaal – in resultaat wordt genomen op het ogenblik van de gehele of gedeeltelijke afkoop (voor of op vervalddag). Dan pas is de effectieve inning van de opbrengst zeker, niet eerder. Een ‘tak 6’ waarborgt immers geen rendement, noch kapitaal. Ook de CBN besliste dat bij een ‘tak 6’ een jaarlijkse opbrengsterkenning van verlopen interesten gedurende de looptijd niet mogelijk is gezien het onzekere karakter van die interesten.

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Koen Deferm</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscale Actualiteit, nr. 2023/11</i>
<i>Bron:</i>	<i>ruling 2022.0510 (dd. 14 februari 2023)</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 362bis, WIB 92</i>

II. RECHTSPRAAK

Verkoop van ‘excess cash-vennootschap’ kan dividendartikel frustreren

Vader en zoon bezitten elk afzonderlijk aandelen in één of meerdere vennootschappen in de telecomsector. Zo bezit vader 100% van de aandelen van vennootschappen A en B. Daarenboven is B voor 100% houdster van vennootschap C. De zoon bezit 100% van de aandelen van vennootschap D. Dan vinden er vier aandelentransacties plaats. Allereerst verkoopt vader 49% aandelen van A aan een derde partij, “VE fondsen” (transactie 1). Vervolgens verkoopt de zoon zijn integrale belang in D aan A voor (transactie 2). Aansluitend verkoopt vader zijn resterende aandelen in A aan zijn zoon voor ongeveer € 255 000 (transactie 3). Tot slot verkoopt vader alle aandelen in B aan zijn voormalige vennootschap A (transactie 4). Er hangt een sfeer van ‘verhulling’ rond het ganse gebeuren, aangezien op diezelfde dag vennootschap A (holding) wordt omgevormd van een BV naar een NV en haar naam wijzigt.

Om die aandelentransacties te financieren, wordt er daarenboven gewerkt met verschillende financieringsvormen. In eerste instantie sluit A op diezelfde dag een lening af gedeeltelijk overbruggingskrediet en wentelkrediet (financiering 1). Daarmee – samen met wat cash die aanwezig was bij A – wordt de overname gefinancierd. A gaat een maand later een lening aan bij C om de lening aan te zuiveren (financiering 2). Het lijkt er dus op dat vooral in dochtervennootschap C overtollige liquiditeiten aanwezig waren. Daarbij moet opgemerkt worden dat vader de vaste vertegenwoordiger is van C. B keert een half jaar later

een tussentijds dividend uit aan A (financiering 3). Tot slot ontvangt A nog geen jaar later tantièmes van zowel B, C als van D (financiering 4).

De al complexe casus wordt verder nog aangevuld met twee geruisloze fusies, ter vereenvoudiging van de structuur. Zo neemt A haar dochtervennootschap D over en neemt B haar dochtervennootschap C over. Bijgevolg hebben de zoon en “VE fondsen” nog enkel een deelname in A, die op haar beurt enkel nog een deelname heeft in B.

Het standpunt van de belastingdienst is weinig verrassend. Volgens de fiscus had de overtollige liquiditeit het voorwerp moeten uitmaken van een voorafgaandelijke en evident met roerende voorheffing belaste dividenduitkering. Het feitenrelaas (een geheel aan rechtshandelingen) maakt in de visie van de fiscus een kunstmatige constructie uit. Vóór de aanslag vindt een fiscale visitatie plaats bij de relevante vennootschappen. Er volgen vragen om inlichtingen en er wordt zelfs inzage gevraagd in het echtscheidingsdossier van vader. De betwisting betreft een aanslag in de personenbelasting (aj. 2015). De fiscus maakt toepassing van de algemene antimisbruikbepaling. Er volgt een aanslag waarbij € 6 340 000 belast wordt in hoofde van vader als roerend inkomen aan 25% (toenmalig tarief). Er wordt een belastingverhoging van 10% opgelegd. De belastingplichtige krijgt nog een sneer van het hof, dat in haar opmerking openlijk betwijfelt of de casus ‘normaal beheer’ uitmaakt.

In deze casus hebben er meerdere transacties plaatsgevonden tussen meerdere actoren, gespreid over een periode van ongeveer een jaar, waarbij het merendeel van de feiten zich eigenlijk heeft afgespeeld op slechts één dag tijd. In het licht van fiscaal misbruik wordt een aantal rechtshandelingen als één geheel beschouwd indien de fiscus kan aantonen dat tussen de betrokken handelingen een eenheid van opzet bestaat dat reeds bij de eerste rechtshandeling aanwezig is. Het referentiepunt voor de beoordeling is dus het ogenblik van de eerste rechtshandeling.

Daarenboven, om te kunnen spreken van een eenheid van opzet tussen de verschillende rechtshandelingen, moeten die van meet af aan zijn opgevat als behorend tot een ondeelbare keten.

Het hof oordeelt dat de eenheid van opzet van deze verrichtingen duidelijk blijkt uit de stukken. In het aanvankelijke bod dat overnemer VE Fondsen deed, was voorgesteld om een nieuwe vennootschap op te richten die als holding zou fungeren. Vervolgens zou bij de bank een kortlopend krediet worden aangegaan om de aandelen te betalen en zou die lening terugbetaald worden aan de hand van dividenden (cash) die zouden opstromen vanuit de overgenomen vennootschappen. Dat aanvankelijke voorstel werd evenwel gewijzigd in de zin dat i) een bestaande vennootschap zou fungeren als holding, met als voordeel dat de in die vennootschap aanwezige cash niet meer opgestroomd hoefde te worden en ii) in de zin dat de holding een lening zou aangaan bij andere vennootschappen, zodat men ook op die manier vermeed dat er geld zou moeten worden opgestroomd via dividenden.

Aldus blijkt volgens het hof dat er eenheid van opzet was bij de betrokken verrichtingen in de zin dat de constructie van meet af aan op die manier werd geconcipeerd en na aanpassing effectief werd doorgevoerd. Het hof verwijst ook veelvuldig naar memo's van de

belastingconsulenten die de partijen onder de arm hadden genomen, en die klaarblijkelijk deel uitmaakten van het dossier van de fiscus.

Auteur(-s): Wim Vettters & Lien Vanwinnendael
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/05
Rechtbank/ Hof: Hof van Beroep, Antwerpen (2021/AR/68)
Uitspraak dd.: 6 september 2022
Art./ Wetboek: artikel 18, lid 1, 1°; WIB 92

BV-vrijstelling O&O: Hof van Cassatie en minister draaien de duimschroeven aan

Als bepaalde voorwaarden vervuld zijn, zijn ondernemingen ervan vrijgesteld om 80% van de bedrijfsvoorheffing m.b.t. bezoldigingen aan onderzoekers door te storten aan de Schatkist. Enkel het saldo (20%) van de bedrijfsvoorheffing moet dus effectief worden doorgestort. Voor de werknemers is de maatregel neutraal, aangezien de bedrijfsvoorheffing wel volledig moet worden ingehouden op hun bezoldiging. Dat de maatregel een succes is, is wellicht een understatement. Meer dan 3 000 ondernemingen pasten de vrijstelling toe tijdens het inkomstenjaar 2021, voor een totaalbedrag van 1,14 miljard euro. Maar sinds het Rekenhof in 2019 een vernietigend rapport publiceerde over de diverse vrijstellingen van doorstorting van bedrijfsvoorheffing en de controles erop, maakt de maatregel ook het voorwerp uit van gerichte controles. De fiscus neemt daarbij stevast strenge standpunten in, waarbij nauwgezet wordt nagegaan of alle voorwaarden om de vrijstelling toe te passen, zijn nageleefd. Zo controleerde de fiscus tijdens het jaar 2021 bijna 1 000 aangiften op de vrijstelling voor O&O.

Die (gedeeltelijke) vrijstelling tot doorstorting van bedrijfsvoorheffing voor onderzoek & ontwikkeling is onderworpen aan een resem voorwaarden. Zo vereist de wet onder meer dat het O&O-project of programma aangemeld is bij Belspo. Het Hof van Cassatie oordeelt nu dat die aanmelding moet gebeuren vóór de aanvangsdatum van het project of programma. Het Hof is daarmee zelfs nog strenger dan de fiscus. Dit arrest heeft grote gevolgen voor belastingplichtigen die de vrijstelling toepassen.

Auteur(-s): Luk Cassimon
Publicatie: Fiscale Actualiteit, nr. 2023/08
Hof/ Rechtbank: Hof van Cassatie (F.20.0149)
Uitspraak dd.: 6 januari 2023
Art./ Wetboek: art. 275/3 WIB 92

Aankoop vastgoed in gewilde onverdeeldheid met NV: Cassatie timmert vluchtroute dicht

Het verkooprecht wordt gevestigd op de verkrijging, op welke wijze ook, door één of meer aandeelhouders, van onroerende goederen die in België liggen en die voortkomen van een NV, tenzij de verkrijging bij wijze van inbreng in een vennootschap plaatsvindt. Wettelijke

uitzonderingen op die regel bestaan niet voor een NV maar wel voor een BV (in de vorm van de ‘wachtregeling’ en de regeling van de ‘historische vennoot’).

Dat heeft ertoe geleid dat in de praktijk creatieve oplossingen het levenslicht zagen. Raadsliden adviseerden aan aandeelhouders van NV's om onroerend goed in onverdeeldheid met de vennootschap aan te kopen. Te goeder trouw gingen die adviseurs ervan uit dat in zo'n geval bij een latere uit-onverdeeldheid-treden, waarbij de NV, tegen betaling van een oplegsum, haar onverdeelde deel afstaat aan de private aandeelhouder, slechts het verdeelrecht opeisbaar zou zijn.

Maar de fiscus gooide een knuppel in het hoenderhok, door te stellen dat de bepaling over het verkooprecht ondubbelzinnig en dus niet voor interpretatie vatbaar. Dat ze een breed toepassingsgebied heeft, blijkt – nog steeds volgens de fiscus – uit de gehanteerde terminologie. De wettekst verwijst immers naar “elke verkrijging op welke wijze ook”. Wat later volgt ook VLABEL dezelfde redenering en sindsdien is de bal aan het rollen gegaan.

Maar die wordt nu afgestopt door het Hof van Cassatie. Als een aandeelhouder van een NV samen met zijn vennootschap een onroerend goed in een ‘gewilde’ onverdeeldheid aankoopt en er later uit onverdeeldheid getreden wordt doordat de NV zijn onverdeelde deel afstaat aan de aandeelhouder, dan is niet het verdeelrecht maar het verkooprecht verschuldigd. Een fiscale discussie die al bijna tien jaar de gemoederen beroert, wordt daarmee definitief naar de geschiedenisboeken verwezen en beslecht in het voordeel van de fiscus. Met dit cassatie-arrest is het doek over deze kwestie definitief gevallen. De adviseur moet daar dus in de praktijk voortaan rekening mee houden. Het is niet langer aan de orde om te adviseren om tussen de aandeelhouder en zijn NV onroerend goed aan te kopen in onverdeeldheid, om zo - bij een latere ‘uitbreng in natura’ van het onroerend goed uit het vennootschapsvermogen - slechts het verdeelrecht te betalen. Let wel: in onverdeeldheid aankopen met een BV is fiscaal wél nog zinvol...

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Eric Spruyt</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscale Actualiteit, nr. 2023/06</i>
<i>Rechtbank/ Hof:</i>	<i>Hof van Cassatie (F.19.0026.N)</i>
<i>Uitspraak dd.:</i>	<i>6 januari 2023</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 2.9.1.0.5, VCF; art. 130, Br. en W.W.Reg.</i>

Bouwrijp maken immobiliënvoorraad: kosten moeten in aanschaffingswaarde

Een vennootschap heeft een gebouwd onroerend goed aangekocht met de bedoeling het gebouw af te breken en een nieuwbouwproject te starten. Zij breekt het gebouw inderdaad meteen af en boekt een waardevermindering wegens die afbraak. In haar fiscale aangifte trekt zij deze waardevermindering af als beroepskost. Daar is de fiscus het niet mee eens. Zij ziet in deze werkwijze een belastbare onderschatting van het actief. Onder verwijzing naar de boekhoudwetgeving stelt zij dat de kosten voor het bouwrijp of verkoopbaar maken van een onroerend goed, dat werd aangekocht met het oog op de verkoop, deel uitmaken van

de aanschaffingswaarde van het onroerend goed. En het Antwerpse hof geeft de fiscus gelijk.

De belastbare winst van ondernemingen bestaat ook uit inkomsten die voortkomen "uit onderwaarderingen van activa of overwaarderingen van passiva, in zover de onderwaardering of de overwaardering niet samenvalt met een al dan niet uitgedrukte vermeerdering of vermindering, naar het geval, noch met afschrijvingen die voor de toepassing van de belasting in aanmerking zijn genomen", aldus het hof. In casu werd het aangekochte onroerend goed in de jaarrekening opgenomen onder de voorraden en bestellingen in uitvoering, meer bepaald bij "Onroerende goederen bestemd voor verkoop". Die opname bepaalt de waarderingstechniek en bepaalt mede het resultaat. De Belgische boekhoudwetgeving voorziet in een geheel van bepalingen omtrent de waardering van voorraden: de aanschaffingswaarde of lagere marktwaarde op balansdatum, en aanvullende waardeverminderingen wegens evolutie van de waarde of inherente risico's.

Het hof citeert deze bepalingen en schakelt dan meteen over naar het advies van de CBN over de boekhoudkundige verwerking van de aankoop van een onroerend goed bestemd voor verkoop. Uit dat advies blijkt dat de voor verkoop bestemde onroerende goederen worden gewaardeerd tegen de aanschaffingswaarde óf tegen de marktwaarde op balansdatum als die lager is. Het beginsel dat voorraden tegen aanschaffingswaarde in de balans worden opgenomen, impliceert in de regel dat alle kosten die worden gemaakt om de voorraden in hun huidige staat te brengen op de plaats waar ze zich bevinden, moeten worden opgenomen in de waarde waartegen die voorraden in de balans voorkomen. Andere kosten dan die om de voorraden in hun huidige staat te brengen op de plaats waar ze zich bevinden, mogen niet in de aanschaffingswaarde worden opgenomen; zij moeten ten laste worden gebracht van de periode waarin zij werden gemaakt. De kosten gemaakt voor het bouwrijp of het verkoopbaar maken van een onroerend goed dat werd aangekocht met het oog op verkoop, maken aldus deel uit van de aanschaffingswaarde.

De aldus bepaalde aanschaffingswaarde wordt vervolgens vergeleken met de marktwaarde. Indien de onroerende goederen bestemd voor verkoop worden gewaardeerd tegen de lagere marktwaarde, vormt de waardecorrectie op de aanschaffingswaarde geen waardevermindering in fiscaalrechtelijke zin. Het hof besluit dan ook dat de belastingadministratie terecht een onderschatting van activa heeft belast.

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Stefaan Van Crombrugge</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscoloog, nr. 1781</i>
<i>Rechtbank/ Hof:</i>	<i>Hof van Beroep, Antwerpen</i>
<i>Uitspraak dd.:</i>	<i>29 november 2022</i>
<i>Bron:</i>	<i>CBN-advies 2015/8</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 24, WIB 92</i>

IPT-verzekering: dubbele sanctie indien geen maandelijkse bezoldiging?

Om via een individuele pensioentoezeggingsverzekering (IPT-verzekering) op fiscaalvriendelijke wijze een aanvullend pensioen op te bouwen voor een bedrijfsleider, moet die laatste een regelmatige en maandelijkse bezoldiging genieten. Krachtens de wet

zijn IPT- en groepsverzekeringspremies slechts aftrekbaar voor de vennootschap "in zover zij betrekking hebben" op bezoldigingen die "regelmatig en ten minste om de maand worden betaald of toegekend". Bij gebrek hieraan zijn de pensioenpremies niet aftrekbaar voor de vennootschap, en daarnaast ook onmiddellijk belastbaar als voordeel van alle aard bij de bedrijfsleider, zo luidt een toch wel verrassende uitspraak van de Brugse Rechtbank van Eerste Aanleg. De belastingplichtige heeft tegen het vonnis beroep aangetekend.

Er is echter meer aan de hand. Zo bepalen vrijwel alle pensioencontracten dat de pensioenreserves en de bijhorende pensioenprestaties gevormd met premies die de vennootschap stort in het kader van een IPT- of groepsverzekering, definitief verworven zijn voor de bedrijfsleider, zij het dat zij nog niet onmiddellijk "beschikbaar" zijn voor die laatste. Normaal zouden die pensioenpremies zich op basis van de algemene belastingprincipes dan ook moeten vertalen in een onmiddellijk belastbaar voordeel van alle aard voor de bedrijfsleider. Daar steekt de wet echter - onder voorwaarden - een stokje voor. Zij stelt de door de vennootschap gestorte pensioenpremies in hoofde van de bedrijfsleider expliciet vrij mits zij "betrekking hebben op bezoldigingen die regelmatig en ten minste om de maand worden betaald of toegekend". Exact dezelfde voorwaarden als voor de aftrekbaarheid der premies dus.

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Paul Van Eesbeeck</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscoloog, nr. 1781</i>
<i>Rechtbank/ Hof:</i>	<i>Rechtbank van Eerste Aanleg, Brugge (21/1101/A)</i>
<i>Uitspraak dd.:</i>	<i>7 november 2022</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 38, § 1, eerste lid, 19°; art. 195, § 1, tweede lid; WIB 1992</i>

Algemene antimisbruikbepaling: fiscus mag niet met feiten morrelen

Het Hof van Beroep te Gent heeft zopas in een zaak die op het eerste gezicht bijzonder complex was, verduidelijkt dat de Administratie bij de toepassing van de algemene antimisbruikbepaling de feiten moet aanvaarden zoals ze zijn wanneer zij tot een herkwalificatie wil overgaan. Aan die feiten zelf mag niets veranderd worden.

De belastingplichtige tegen wie de Administratie een fiscaal misbruik inriep, is een natuurlijke persoon die werkzaam is voor de Belgische vennootschap van een multinationale groep. Die groep heeft in 2003 via een Nederlandse CV C de controle verworven over de groep P. Tot de aandeelhouders van de Nederlandse CV C behoorde een vennootschap PL II LLC, waarin de natuurlijke persoon sedert 2010 een participatie had.

In 2012 begint er binnen de private-equitygroep een zeer complexe verschuiving van aandelenpakketten tussen verschillende bestaande en nieuw opgerichte vennootschappen in o.a. Luxemburg, Tsjechië en de USA. Onze natuurlijke persoon is zaakvoerder van één van die vennootschappen. Klaarblijkelijk draagt hij zelf geen aandelen over. De Nederlandse CV C draagt aandelen van de groep P over aan de vennootschap PL II LLC. Het einde van de constructie is dat de vennootschap PL II LLC aan onze natuurlijke persoon 536.493 aandelen van een vennootschap van de groep P overdraagt. Het arrest verduidelijkt niet of noch hoe de natuurlijke persoon daarvoor betaalt. De natuurlijke persoon richt dan een Nederlandse stichting administratiekantoor H op, die zelf een Luxemburgse SPF B opricht. Hij draagt, in

ruil voor certificaten, zijn 536.493 aandelen van de vennootschap van de groep P over aan H, die deze aandelen zelf verkoopt aan de Luxemburgse SPF B. Daarna draagt de Luxemburgse SPF B de aandelen verder over aan weer een andere stichting administratiekantoor en nog een andere vennootschap, die op hun beurt weer tot overdrachten overgaan en uiteindelijk 4.126.987 EUR uitbetalen aan de Luxemburgse SPF B. Te welken titel die betaling gebeurt, is niet duidelijk: het arrest spreekt van een onevenredige verdeling van gelden. Maar de kern van de zaak is dat wel: afgezien van de verwerving en de verdere overdracht in ruil voor certificaten van 536.493 aandelen van een vennootschap van de groep P, heeft de natuurlijke persoon in heel deze constructie geen cent opgestreken.

En toch stuurt de Administratie hem een bericht van wijziging van zijn aangifte in de personenbelasting. Zij wil de uitkering van 4.126.987 EUR die de Luxemburgse SPF B heeft ontvangen, als winst belasten in hoofde van onze natuurlijke persoon.

De eerste rechter heeft de Administratie in het ongelijk gesteld, in hoofdzaak op grond van de overweging dat zij een prijs wil belasten voor de verkoop van aandelen die niet aan de betrokken natuurlijke persoon is toegekomen. Inkomsten van een vennootschap zijn belastbaar in de vennootschapsbelasting; niet op naam van de aandeelhouders in de personenbelasting. Het hof van beroep te Gent gaat op deze weg door. De bestreden aanslag is gesteund op de aanname in de feiten dat de betrokken natuurlijke persoon als aandeelhouder een uitkering zou hebben ontvangen, terwijl dat helemaal niet het geval is. Het is de Luxemburgse SPF B die als enige de uitkering heeft ontvangen, terwijl zij op geen enkele manier, geheel of gedeeltelijk, rechtstreeks of onrechtstreeks, tot door- of uitbetaling aan de natuurlijke persoon is overgegaan. De Administratie kan die feiten niet wegwakwalificeren. Het hof wijst er ook op dat het overigens niet mogelijk zal zijn om later enige uitkering uit de Luxemburgse SPF B aan de natuurlijke persoon te doen zonder dat daarop nog een belasting verschuldigd is. Dit benadrukt het arbitraire karakter van een taxatie waarbij de feiten gewijzigd worden.

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Stefaan Van Crombrugge</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscoloog, nr. 1782</i>
<i>Rechtbank/ Hof:</i>	<i>Hof van Beroep, Gent (2021/AR/280)</i>
<i>Uitspraak:</i>	<i>dd. 3 januari 2023</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 344, WIB 92</i>

Rechtbank Gent: integrale digitale kopie vormt verboden 'fishing'

De BBI voerde op 14 september 2021 een onaangekondigde fiscale visitatie uit op de maatschappelijke zetel van de belastingplichtige. Zij ging tijdens dit plaatsbezoek eigenhandig op zoek naar documenten, waarbij kasten werden geopend en de BBI zich toegang verschafte tot afgesloten lokalen. Dit alles zonder de aanwezigheid van een gemachtigde van de belastingplichtige. De BBI nam ook een groot aantal aangetroffen stukken mee.

Tijdens de visitatie verzocht de BBI tevens de IT-verantwoordelijke om toegang te verschaffen tot alle digitale data in het informaticasysteem. De gevolmachtigde - die

inmiddels was gearriveerd - wees dit verzoek af met de mededeling dat de Administratie niet het recht heeft zonder beperkingen alle digitale data in te kijken en te kopiëren. Uiteindelijk besloot de BBI een pretaxatiegeschil aanhangig te maken bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, om via juridische weg de medewerking van de belastingplichtige af te dwingen. Voor de rechtbank vorderde de BBI dat alle digitale data op de informatica-infrastructuur van de belastingplichtige worden bevroren, dat vervolgens binnen een week een kopie wordt gemaakt van alle data op externe dragers van de BBI en in diens aanwezigheid en dat deze dragers verzegeld worden neergelegd ter griffie.

De rechtbank bevestigt in de eerste plaats de ontvankelijkheid van de vordering van de BBI. De BBI heeft een actueel belang. Hierbij benadrukt de rechter dat in het pretaxatiegeschil een afweging moet worden gemaakt tussen, enerzijds, het algemeen maatschappelijk belang bij het uitvoeren van het fiscaal onderzoek en, anderzijds, de rechten van verdediging van de belastingplichtige.

Maar de rechter oordeelt in casu dat de vordering van de BBI het billijke evenwicht tussen het maatschappelijk belang en het individueel belang niet eerbiedigt. Een integrale kopie zou steeds tot gevolg hebben dat ook fiscaal irrelevante informatie wordt verkregen en (waarschijnlijk) ook privégegevens of vertrouwelijke gegevens van derden. Bovendien zouden deze gegevens door de BBI kunnen worden aangewend om nieuwe informatie of bewijsmiddelen te verkrijgen. Een kopie van vertrouwelijke informatie leidt tevens tot onherstelbare schade. Door een kopie van alle digitale data van de belastingplichtige te eisen, schendt de BBI de doelgebondenheid van de fiscale visitatie en voert zij een verdoken 'fishing expedition'. Gelet op de schending van de onderzoeksbevoegdheden, zijn de gevorderde voorafgaande maatregelen volstrekt disproportioneel en worden zij afgewezen. Een strikte doch correcte afbakening van de wettelijke grenzen van het visitatierecht.

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Helena De Coninck & Samuel Vanthienen</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscoloog, nr. 1784</i>
<i>Rechtbank/ Hof:</i>	<i>Rechtbank van Eerste Aanleg, Gent</i>
<i>Uitspraak dd.:</i>	<i>20 februari 2023</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art 315, WIB92</i>

Staatssteun en verrekenprijzen: welke weg zijn we ingeslagen met het Fiat Chrysler-arrest?

In het 'Fiat Chrysler'-arrest laat het Europese Hof van Justitie zijn licht schijnen over de voorwaarden voor staatssteun, de interactie met het internationale arm's length-principe en over de vraag of de ruling die Luxemburg had verleend aan Fiat Chrysler Finance, effectief staatssteun uitmaakt. Het Hof vernietigt de uitspraak van het gerecht, in het voordeel van de Commissie oordeelde, en ook de beslissing van de Commissie zelf. Die had zich op het algemene stelsel van de Luxemburgse vennootschapsbelasting gebaseerd om te besluiten dat Luxemburg staatssteun had verleend aan Fiat Chrysler door een verrekenprijsruling toe te kennen die volgens de Commissie 'verdacht' weinig winst aan Luxemburg toeweest. Het heikele punt in de redenering van de Commissie is de toepassing van het arm's length-principe, dat niet expliciet is neergelegd in de Luxemburgse nationale wetgeving. Op die

manier heeft de Commissie de nationale wetgeving dus naast zich neergelegd. Dat strookt volgens het Hof niet met een correcte toepassing van het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie over staatssteun.

De duidelijkste takeaway van het Fiat Chrysler-arrest is dat staatssteunregels geen shortcut bieden aan de Europese Commissie om harmonisering tot stand te brengen inzake verrekenprijzen. Het referentiestelsel blijft nationaal bepaald en voorzichtigheid is geboden alvorens eenvormigheid tot stand te willen brengen in de keuze van verrekenprijsmethodes. Die keuze kan maar in twijfel getrokken worden als de belastingplichtige daarbij het arm's length-principe zou schenden. In een staatssteunonderzoek moet de Commissie de internrechtelijke regels volgen voor verrekenprijzen, zelfs als die in een circulaire zijn vastgelegd of enkel kunnen worden vastgesteld na een grondige studie van de administratieve praktijk.

Bovendien bestaat er een discrepantie tussen verrekenprijzen en staatssteunonderzoeken in de zin dat verrekenprijzen doorwerken tussen verschillende landen: de niet-belasting in één land betekent nog niet per se dat er belastbare basis verloren zou gaan. Daarentegen beperken staatssteunonderzoeken zich tot de regels van één land, waardoor het vervolg van het verrekenprijsverhaal over de grens niet steeds duidelijk wordt.

Tot slot zijn de gekende verrekenprijsmethodes niet alleenzalmakend, zijn vergelijkingspunten niet steeds voorhanden en moet steeds de mogelijkheid geboden worden om de oplossing voor specifieke dossiers buiten de gekende aanbevelingen te durven zoeken als de feiten en omstandigheden dat vereisen. Aanbevelingen kunnen daarom maar beter hun dynamische karakter behouden zonder die om te zetten tot minder flexibele wetgeving. Op die manier kan eventueel onbelaste winst alsnog aan de belastbare basis van een betrokken land worden toegewezen, zonder daaraan de kwalificatie van staatssteun te verbinden. Die stempel hoort niet thuis op verrekenprijsregels die conformeren aan de internationale standaarden.

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Sylke Hamerijck</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscale Actualiteit, nr. 2023/10</i>
<i>Rechtbank/ Hof:</i>	<i>Hof van Justitie (C-885/19 & C-898/19 P)</i>
<i>Uitspraak dd.:</i>	<i>8 november 2022</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 107, lid 1; VWEU</i>

Geen vermoeden van fout meer zodra faillissementsprocedure geopend is?

Het Hof van Beroep in Brussel gaat diametraal in tegen hetgeen het Antwerpse beroepshof enkele jaren geleden heeft beslist. Volgens het Brusselse hof is er bij de aansprakelijkheid van bestuurders voor het herhaald niet-betalen van bedrijfsvoorheffing of BTW, geen vermoeden van fout meer, zodra er een procedure inzake gerechtelijke reorganisatie, of faillissement, enz., geopend is. Ook als de Administratie de bestuurder in kwestie al vóór die opening een kennisgeving heeft bezorgd waarin zij hem aanmaant de verschuldigde sommen alsnog te betalen. Dit ene arrest is verstrekkend; al moet het effect, gezien de tegenstrijdigheid met overige rechtspraak, ook niet overschat worden.

Auteur(-s): Jan Van Dyck
Publicatie: Fiscooloog, nr. 1785
Rechtbank/ Hof: Hof van Beroep, Brussel (2017/AR/531)
Uitspraak dd.: 2 februari 2023

Verloren verliezen aan de Opaalkust

te Een echtpaar koopt een vakantieverblijf aan de Opaalkust in Frankrijk en gaat daarvoor een lening aan. De echtgenoten verlenen aan een exploitatiemaatschappij het exclusieve recht om het vakantieverblijf te verhuren aan derden "in naam en voor rekening van de eigenaars". Maar de belegging waarvan het echtpaar droomde dat ze winstgevend zou zijn, blijkt een bron van verlies.

Hoe die fiscaal te recupereren? Om de verliezen te kunnen verrekenen met de overige beroepsinkomsten, is vereist dat de verliezen ook geleden worden in professionele omstandigheden. Dus doet het echtpaar er alles aan om te verdedigen dat de verhuur van het vakantieverblijf een beroepsactiviteit is. Het verwijst daarvoor naar de aangegane lening, het feit dat het een Frans boekhoudkantoor onder de arm heeft genomen, en dat het ingeschreven is bij de rechtbank van koophandel van Boulogne-sur-Mer "voor een handelsactiviteit onderworpen aan de Franse BTW".

Maar dat kan noch de fiscus, noch de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, noch het hof van beroep te Antwerpen vermurwen. Het echtpaar stelt volgens het hof "enkel [zijn] vakantieverblijf ter beschikking in ruil voor een vergoeding", en verleent geen enkele bijkomende dienst. De exploitatiemaatschappij staat exclusief in voor de verhuur van het vakantieverblijf. "Het is [de exploitatiemaatschappij] die de huurovereenkomsten sluit, de huurprijzen bepaalt en publiciteit en promotie voert". Zij staat ook exclusief in voor de schoonmaak en opkuis, controle van het verblijf, vrijgave van de borg, opvolging van de betaling van de huurgelden, enz.

Van een beroepsactiviteit in hoofde van het echtpaar, in de zin van een "geheel van verrichtingen die zich vaak genoeg voordoen en met elkaar verbonden zijn om een voortdurende en gewone bedrijvigheid uit te maken", is dan ook geen sprake. Weg beroepsactiviteit, en dus ook weg verrekening van de verliezen met de overige beroepsinkomsten van het echtpaar.

Auteur(-s): Jan Van Dyck
Publicatie: Fiscooloog, nr. 1785
Rechtbank/ Hof: Hof van Beroep, Antwerpen (2021/AR/912)
Uitspraak dd.: 22 november 2022
Art./ Wetboek: art. 23, WIB 92

Misbruik inzake auteursrechten? Iets te enthousiaste architect krijgt deksel op de neus (maar geen reden tot veralgemening)

Tijdens boekjaar 2016 sloot een architect-bedrijfsleider een overeenkomst af met zijn “managementvennootschap” voor de concessie van auteursrechten, telkens (aj’n 2017 & 2018) voor exact het jaarlijkse geïndexeerde maximumbedrag dat in aanmerking kwam als vergoeding voor concessie van auteursrechten. In de litigieuze aanslagjaren keerde de architect zich ook een zeer geringe bedrijfsleidersbezoldiging uit (€ 17 062,50 voor aj. 2017 en € 14 309,98 voor aj. 2018). In eerste instantie was er tijdens het jaar 2018 een controle in hoofde van de managementvennootschap. De kwalificatie van de inkomsten als auteursrechten werd bij die controle niet onderzocht noch bevestigd. Het jaar daarop, in 2019, ontving de belastingplichtige een bericht van wijziging van zijn aangiften in de personenbelasting inzake aanslagjaren 2017 en 2018. Daaruit bleek dat de fiscus de ontvangen vergoedingen voor de concessie van auteursrechten kwalificeerde als bedrijfsleidersbezoldigingen, onderworpen aan progressieve belasting. Na een afgewezen bezwaar gaf de Rechtbank van Eerste Aanleg de belastingplichtige gelijk, waarop de fiscus hoger beroep instelde.

Het Hof van Beroep bevestigt dat architecten wel degelijk principieel het fiscale auteursrechtenregime kunnen toepassen, en legt aldus de bewijslast bij de fiscus. Maar verder oordeelt het hof dat de “substantiële en recurrente auteursrechtenvergoeding” die de belastingplichtige uit zijn managementvennootschap ontvangt, “manifest strijdig” is met de oorspronkelijke doelstellingen van de wet. Het fiscale regime voor auteursrechten was – aldus het hof – immers in het leven geroepen om de wisselvallige en onzekere inkomsten van kunstenaars minder zwaar te belasten in vergelijking met reguliere beroepsinkomsten. Vermits het in dit geval om een substantiële en jaarlijkse auteursrechtenvergoeding ging, zou het doel om een oplossing te bieden voor de lange en onbezoldigde periodes en de onzekerheid van inkomsten, gefrustreerd worden. Op die basis beslist het hof aldus tot fiscaal misbruik en wordt de architect de toegang tot het auteursrechtenregime ontzegd. De fiscus kan de concessieovereenkomst dus negeren en de volledige auteursrechtenvergoeding belasten als een bedrijfsleidersbezoldiging.kst

<i>Auteur(-s):</i>	<i>Hendrik Putman, Thomas Goemaere & Jennifer Goovaerts</i>
<i>Publicatie:</i>	<i>Fiscale Actualiteit, nr. 1785</i>
<i>Rechtbank/ Hof:</i>	<i>Hof van Beroep, Luik (2022/RG/129)</i>
<i>Uitspraak dd.:</i>	<i>8 maart 2023</i>
<i>Art./ Wetboek:</i>	<i>art. 37, WIB 92</i>

Rechtbank geeft bijkomende verduidelijking over de grenzen van de CRS-controles

De wet voorziet in bijzondere aanslagtermijnen van 12 of 24 maanden in bijzondere gevallen. Die termijnen maken het de fiscus mogelijk om inkomsten alsnog te belasten hoewel de gewone aanslagtermijnen van 3 en 7 jaar al verstreken zijn. Ook de uitzonderlijke situatie waarbij de fiscus informatie verkrijgt vanuit het buitenland en die inlichtingen uitwijzen dat belastbare inkomsten in België niet werden aangegeven in de loop van één der vijf jaren voor het jaar waarin de inlichtingen ter kennis werden gebracht valt daaronder. In

dat geval geldt een aanslagtermijn ten belope van 24 maanden om die inkomsten alsnog te belasten.

In casu ontving de fiscus een CRS-fiche van een Zwitserse financiële instelling waaruit bleek dat een Belgische belastingplichtige een Zwitserse bankrekening bezat gedurende kalenderjaren 2017 en 2018 en daarop roerende inkomsten ontvangen had. Naar aanleiding van die informatie verzond de belastingadministratie een vraag om inlichtingen over inkomstenjaren 2017 en 2018 maar ook voor de voorgaande inkomstenjaren. De belastingplichtige antwoordde tijdig. Uiteindelijk werden supplementaire aanslagen gevestigd voor aanslagjaren 2015 tot 2019, met een belastingverhoging van 50%.

De belastingplichtige stelde dat de bijzondere aanslagtermijn enkel kan worden toegepast voor de jaren waarover de inlichtingen werden verkregen, namelijk 2017 en 2018, en niet voor de jaren voordien. De aanslagtermijn moet volgens de belastingplichtige strikt geïnterpreteerd worden. Voor de jaren waarover de fiscus geen CRS-informatie mocht ontvangen, is de wettelijke uitzondering niet van toepassing maar wel de gewone aanslagtermijn. Het onderzoek dat gevoerd wordt naar voorgaande jaren is volgens hem onwettig. De fiscus stelde, daarentegen, dat door de fiches die werden ontvangen, de bijzondere onderzoekstermijn werd geopend voor de inkomsten van inkomstenjaren 2017 respectievelijk 2018, maar ook voor voorgaande jaren waarvoor géén inlichtingen werden ontvangen. Het is vaste praktijk dat de fiscus vragen om inlichtingen verstuurt voor het jaar waarvoor hij inlichtingen ontvangen heeft maar ook systematisch voor de vijf jaren voordien.

Maar de rechtbank van Antwerpen geeft de belastingplichtige gelijk. De rechtbank oordeelt dat het betreffende wetsartikel strikt geïnterpreteerd moet worden, aangezien het gaat om een uitzondering op de gewone en buitengewone aanslagtermijnen, met daarenboven mogelijk verstrekende gevolgen. En uit niets blijkt, aldus het hof, dat er een rechtvaardiging is voor een onderzoek naar inkomsten uit jaren waarover geen info is uitgewisseld.

Auteur(-s): *Baptistin Alaime & Tisha Dujardin*
Publicatie: *Fiscale Actualiteit, nr. 2023/12*
Bron: *artikel 358, § 1, 2° en 333/2 WIB 92*